หัวข้อสารนิพนธ์	ปัญหาเกี่ยวกับการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายในคดีละเมิดลิขสิทธิ์
คำสำคัญ	การนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหาย / ละเมิดลิขสิทธิ์
ชื่อนักศึกษา	มิตรชาย ก่ำทอง
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	รองศาสตราจารย์ โสภณ อรรถพิศาลโสภณ
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ร่วม	รองศาสตราจารย์ สุวิทย์ นิ่มน้อย
ระดับการศึกษา	นิติศาสตรมหาบัณฑิต
คณะ	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีปทุม วิทยาเขตชลบุรี
พ.ศ.	2550

บทคัดย่อ

การศึกษาในเรื่อง “ปัญหาเกี่ยวกับการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายในคดีละเมิดลิขสิทธิ์” ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 ผู้ศึกษามีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาถึงบทบัญญัติทางกฎหมายในเรื่องปัญหาเกี่ยวกับการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหาย ในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ตามกฎหมายไทย และกฎหมายต่างประเทศ เพื่อให้ได้มาซึ่งแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุง กฎหมายลิขสิทธิ์ของไทย โดยข้อมูลที่นำมาเป็นฐานในการศึกษานี้ ได้มาจากบทบัญญัติทางกฎหมาย ตำราทางวิชาการ บทความ เอกสารสัมมนา และคำพิพากษาของศาลต่างๆที่เกี่ยวข้อง รวมถึงความสัมพันธ์กับเรื่องปัญหาในการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายในคดีละเมิดลิขสิทธิ์ทั้งของประเทศไทย และต่างประเทศเป็นสำคัญ

ผลการศึกษาพบว่า การที่พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ของไทย ฉบับที่ใช้ในปัจจุบัน เป็นการบังคับเกี่ยวกับกรณีที่เกิดจากการละเมิดลิขสิทธิ์โดยตรง และก็ไม่ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ที่ว่าด้วยการกำหนดค่าเสียหายประเภทต่าง ๆ รวมถึงปัญหา และวิธีการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายไว้ อันมีผลทำให้ศาล และคู่ความในคดีไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนเพียงพอสำหรับใช้เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการนำสืบพิสูจน์ของค่าเสียหายได้อย่างเหมาะสมกับข้อพิพาท ซึ่งในกรณีที่ได้เกิดการละเมิดลิขสิทธิ์ขึ้นในประเด็นในเรื่องเดียวกันนี้ กฎหมายต่างประเทศจะมีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายที่มีความชัดเจนและสมบูรณ์มากกว่าของไทย อำนาจของศาลนั้นเป็นอำนาจอิสระ และเป็นดุลพินิจของศาลแต่ละท่าน ดังนั้น เมื่อมีหลักเกณฑ์ขึ้นมาแล้วศาลซึ่งเป็นผู้พิจารณาคดีจะได้มีแนวทางในการใช้ดุลพินิจกำหนดค่าเสียหายที่เป็นธรรมแก่ผู้เสียหายตามความเป็นจริง เพราะศาลจะต้องรับฟังพยานหลักฐานรูปแบบใหม่ ๆ ที่มีความสลับซับซ้อน และมีปริมาณของข้อมูลต่าง ๆ มากกว่าคดีทั่ว ๆไป ประเทศไทยจึง

SPU CHONBURI

ควรศึกษา และนำหลักเกณฑ์ของกฎหมายต่างประเทศดังกล่าวมาวิเคราะห์ เพื่อปรับใช้เป็นแนวทางการพัฒนา และแก้กฎหมายของประเทศไทยในเรื่องเดียวกันต่อไป

สารนิพนธ์นี้ มีข้อเสนอแนะให้มีการแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 64 และมาตรา 65 และข้อกำหนดคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ พ.ศ. 2540 ข้อ 12 โดยบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมให้ชัดเจนถึงคำร้องว่าควรจะเป็นคำขอฝ่ายเดียว และการบัญญัติให้สิทธิแก่จำเลย หรือบุคคลที่ถูกกล่าวอ้างว่าได้กระทำละเมิด สามารถทำการยื่นคำร้องเปลี่ยนแปลงคำสั่งให้ระงับ หรือละเว้นการกระทำ และการให้วางประกันความเสียหายอันจะเกิดขึ้นได้ รวมถึงการบัญญัติถึงระยะเวลาสิ้นสุดของคำสั่งให้ระงับ หรือละเว้นการกระทำ โดยควรมีการบัญญัติให้มีหลักเกณฑ์ทางกฎหมายในเรื่องประเภท หรือลักษณะของค่าเสียหาย อันเนื่องมาจากการทำละเมิด หลักเกณฑ์ และวิธีการเกี่ยวกับปัญหาการนำสืบพิสูจน์ค่าเสียหายในคดีแต่ละประเภท รวมถึงการกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ มาตรการการบังคับพยานที่มาให้เป็นพยาน หรือบันทึกถ้อยคำไว้แล้วไม่มาศาล เพื่อให้ศาลได้ใช้ดุลพินิจเพิ่มเติม ให้คำพิพากษาของศาลมีความชัดเจน และเป็นบรรทัดฐานเดียวกัน

SPU CHONBURI

Independent Study Title	Legal Problems on Damages Proving in Case of Copyright Infringement
Keyword	Damages Proving / Copyright Infringement
Student	Mitchai Kamthong
Independent Study Advisor	Associate Professor Sopon Athapisalsopon
Independent Study Co-advisor	Associate Professor Suwit Nimnoi
Level of Study	Master of Laws
Faculty	Graduate School, Sripatum University Chonburi Campus
Year	2007

ABSTRACT

The research on "Legal Problems on Damages Proving in Case of Copyright Infringement" according to the Copyright Act, B.E. 2537 (1994) aims to study the legal provisions with regard to problems on damages proving in case of copyright infringement in accordance with Thai and foreign laws in order to acquire the guidelines to amend the Thai copyright law. The fundamental data in this research derives from legal provisions, texts, articles, conference documents and judgments of the related courts. The study also includes the relation of problems on damages proving in case of copyright infringement in both Thailand and other countries.

It is found that the applicable Copyright Act of Thailand is the enforcement on the cases in which the copyright is directly infringed and it does not prescribe the principles on the determination of all types of damages including procedures of damages proving. Consequently, the judges and the parties in the case do not have explicit and sufficient principles as guidelines to redress problems on damages proving in case of copyright infringement, which are appropriate to the particular disputes. In the case where there is the copyright infringement on the same issue, the other countries have legal principles which are more explicit and complete than Thailand does. The judicial power is the independent power and it is discretion of each judge. Therefore, where there are principles, the judges who adjudicate the cases shall have guidelines in which one

SPU CHONBURI

judge should use his or her discretion to determine fair damages for injured persons on the actual basis. Since the judges shall have to admit the modern forms of evidences which are complicated and the quantity of information is much more than other ordinary cases, Thailand may study, apply and analyze the said legal principles of other countries in order to use as the guideline in developing and amending Thailand's law on the same issue accordingly.

This research suggests that Section 64 and Section 65 of the Copyright Act, B.E. 2537 (1994) as well as Clause 12 of the Regulations on Intellectual Property and International Trade, B.E. 2540 (1997) be amended by prescribing and adding explicitly the request that it should be ex parte application and the stipulation to entitle the accused or persons who are alleged to commit the infringement to be able to submit the request to change the order to cease or omit the actions and to give the security for damage which may arise. Moreover, the ending period of time for the order to cease or omit the actions should be prescribed to provide the legal principles on the types or natures of damages caused by the infringement as well as the legal principles and procedures relating to problems on damages proving in case of copyright infringement in each type. In addition, the principles and procedures of measures in enforcing the witnesses who gave the statement or testimony, but does not appear in the courts should be provided in order that the judges will use the additional discretion for the certainty and the same standard of the courts' judgments.

SPU CHONBURI